

PÁPAI GÁBOR: Ripacskodásaim és egyéb történetek

Mindenkiben ott bujkál a játékra mindig kész, kibomló fantáziájú én, ami gyermekkorunkban nyilvánul meg legszabadabban. Azután megpróbáljuk elleplezni, kicsit később szégyelljük, nem érezzük felnőtt korunk díszletei közé illőnek a felhőtlen bolondozást, de soha nem szűnünk meg vágyakozni utána. Olyan ez, mint mezőn járni eső után a fűvön. Emlékszünk rá, de olyan ritkán tudjuk újra átélni. Pápai Gábor azonban tudja és egész életében nem szűnt meg vidám és közvetlen lenni embertársaival.

Őrzök egy képet Pápai Gáborról. A Parlament nagytermében a szónoki emelvényen áll, a széksorokban jókedvű gyerekek és felnőttek, erdészek, tanárok... egy országos, erdőről szóló gyermekrajz-pályázat résztvevői. Gábor pedig odafent a pulpituson, végignézve a termen, aminek ki tudja mikor volt ilyen felhőtlenül vidám közönsége, csak annyit mondott: – Hát nem jobb ezért itt lenni? Kevés parlamenti beszédnek volt akkora sikere, mint ennek az egyetlen mondatnak.

Aki szeret élni, az szeret mindent kipróbálni tanult szakmáján kívül is: a sportot, az amatőr színpadot, a verselést és a prózát, a lapszerkesztést, a riporterkedést, szakmai dokumentumkötetek sajtó alá rendezését vagy a könyvhaművészetet. És mindegyikkel több lesz, gazdagabb. De hiába végzett egyre komolyabb, „felelősségteljesebb” munkát, soha nem felejtett el – ahogy ő mondja – „ripacskodni”, és ettől az elmondott vers plasztikusabb, a következő lapszám élőbb, a riportalany közlékenyebb lett. Na és, hogy hogyan csapódik ez le a szerző életében, kezdve a gyermekkor háborús éveitől, a szegedi középiskolai emlékeken át, a letöltött katonaidőn, a soproni egyetemista időszakban, és hogyan kíséri végig változatos szakmai életútján, azt megtudhatjuk a dramaturgiai nagyszerűen összekapcsolódó történetekből, naplóbemjegyzésekből, vers- és drámaidézetekkel, korabeli viccekkel mértéktartóan kísért írásokból.

Ha valaki örömmel visszaemlékszik, vagy tudni szeretné milyen is volt a

diákélet Szegeden és Sopronban a hatvanas években, ha mondanak neki valamit a nevek: Borostyán, Várkapu, Gyógygödör, aki ógyelgett már virágcsokrot

markolászva, nagy reményekkel és kevés pénzzel a zsebében az óvónőképző vagy a textiles környékén, az kedvére válogathat a történetek között. Azt is megtudjuk milyen volt a diákság és a professzori kapcsolata ezekben a politikailag is furcsa, változó időkben.

Ez a könyv azonban ennél sokkal több, hiszen egy olyan ember életének színes csillámaiból összeálló őszinte kép, amit minden pillanatában átjár a bővítő humor és az élet, az emberek szeretete. Olyan kép, amit mindig nagy örömmel tanulmányozok, mert folyvást találok benne újabb, korábban fel nem fedezett, meg nem értett részeket, és egy kis irigységgel is, mert az elmúlt hét évtizedet kevés ember tudta jókedvű, szertelen "ripacskodásával" ennyire élhetővé tenni, mint Pápai Gábor, az Erdészeti Lapok egykori főszerkesztője, aki egy igazi itt felejtett reneszánsz ember a 21. században.

Tisztelettel ajánlom hát mindenki kezébe ezt a kötetet, aki szereti az életet és azoknak is, akik majd csak ezután fogják megszeretni.

Sárvári János

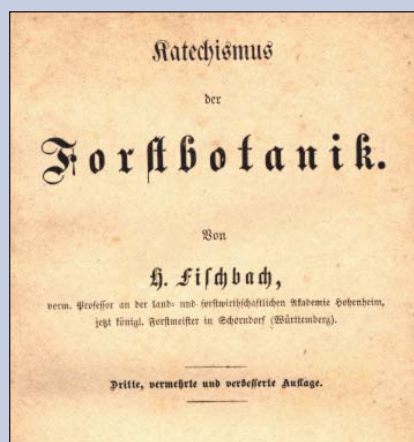
A könyv megrendelhető a szerzőnél,

tel.: 06-30-9715-255;

e-mail: kopott.csont@gmail.com

Újabb könyvritkaságok az egyesületi könyvtárban

Idén tavasszal újabb kötetekkel gyarapodott archív könyvállományunk. *Dr. Szikra Dezső* segítségével márciusban 18 érdekes és értékes könyvritkasághoz jutottunk hozzá, amelyek közül

több hiányzott könyvtárunkból. A dokumentumok nagyobbik része a 19. századból származik és botanikával, fatermési kutatásokkal, erdészeti ökonómiával, valamint természetjárással foglalkozó egyaránt akad közöttük. A legidősebb könyvet, Wilhelm Bischoff Botanika könyvének 3. kötetét 1839-ben, Stuttgartban adták ki, de ugyanilyen érdekes és említésre méltó Fischbach: Katechismus der Forstbotanik című, 1874-ben Lipcsében megjelent könyve is.

Köszönjük a Wagner Károly Alapítványnak, hogy lehetővé tette az értékes kötetek beszerzését és egykori főtítárunknak az ezzel kapcsolatos közbenjárását!

Dr. Sárvári János
a könyvtár őrje